YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu viides jaosto)
21 päivänä syyskuuta 2004 *

Asiassa T-104/02,

Société française de transports Gondrand Frères SA, kotipaikka Pariisi (Ranska), edustajanaan asianajaja M. Famchon, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään C. Durand, B. Stromsky ja X. Lewis, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaaditaan kumoamaan 14.1.2002 tehty komission päätös C(2002) 24 lopullinen, jossa todetaan, ettei tuontitullien peruuttaminen yksittäistapauksessa ole perusteltua,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Lindh sekä tuomarit R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi ja M. E. Martins Ribeiro,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies I. Natsinas,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 18.12.2003 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Bulgariasta ja Puolasta peräisin olevan tästä tullista vapauttamattomien yhtiöiden viemän virtsa-aineen (urean) ja ammoniumnitraatin liuosseoksen tuonnissa ja väliaikaisen tullin vakuutena olleiden määrien lopullisesta kantamisesta 22 päivänä joulukuuta 1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 3319/94 (EYVL L 350, s. 20) 39 perustelukappaleessa — joka kuuluu osastoon, jonka otsikkona on "Polkumyyntitoimenpiteet" — todetaan seuraavaa:

"Ottaen huomioon yhteisön teollisuudelle taloudellisten tappioiden muodossa aiheutunut merkittävä haitta ja koska arvotullin käyttöön ottaminen olisi haitallista kyseessä olevan sesonkiluonteisen ja erittäin hintaherkän tuotteen hintatilanteelle

yhteisön markkinoilla ja ottaen huomioon useiden tuontikanavien olemassaolo kolmansien maiden yhtiöiden välityksellä, pidetään aiheellisena sellaisella tasolla olevan muuttuvan tullin käyttöön ottamista, että yhteisön teollisuus voi nostaa hintansa kannattavalle tasolle sellaisen tuonnin osalta, jonka bulgarialaiset tai puolalaiset tuottajat tai tutkimusajanjakson aikana tuotetta vieneet osapuolet laskuttavat suoraan, ja toisaalta samalla perusteella lasketun paljoustullin käyttöön ottamista muun tuonnin osalta polkumyyn[nin vastaisten] toimenpiteiden kiertämisen välttämiseksi."

2 Asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavasta lopullisesta polkumyyntitullista:

"Puolasta peräisin olevassa tuonnissa käyttöön otetun polkumyyntitullin määrä on vähimmäistuontihinnan [jonka suuruus on 89 ecua tonnilta] ja cif-hinnan [kustannukset, vakuutus ja rahti] yhteisön rajalla, korotettuna tonnia kohden maksettavalla yhteisen tullitariffin tullilla, välinen ero kaikissa tapauksissa, joissa cif-hinta yhteisön rajalla korotettuna tonnia kohden maksettavalla yhteisen tullitariffin tullilla on vähimmäistuontihintaa alhaisempi ja jos jokin seuraavista Puolaan sijoittautuneista viejistä tai tuottajista laskuttaa vapaaseen liikkeeseen luovutetun tuonnin suoraan riippumattomalta tuojalta:

— —

— Zaklady Azotowe Pulawy, Pulawy,

— (Taric-lisäkoodi: 8793).

Sellaisessa vapaaseen liikkeeseen luovutetussa tuonnissa, jota edellä mainittu Puolaan sijoittautunut viejä tai tuottaja ei laskuta suoraan riippumattomalta tuojalta, otetaan käyttöön paljoustulli seuraavasti:

[sellaisen] tuotteen osalta — — jolla on Zaklady Azotowe Pulawyn antama todistus — — paljoustulli [jonka suuruus on 19 ecua tonnilta] (Taric-lisäkoodi: 8795)."

3 Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1) 236 artiklassa säädetään tuonti- tai vientitullien palauttamisesta, jos todetaan, että niiden määrä niitä maksettaessa tai kirjattaessa ei ole ollut lain mukainen tai että niiden määrä on kirjattu tileihin 220 artiklan 2 kohdan vastaisesti. Tulleja ei voida kuitenkaan palauttaa tai peruuttaa, jos muun kuin lain mukaisen tullien määrän maksamiseen tai tileihin kirjaamiseen johtaneet seikat ovat johtuneet asianomaisen tietoisesta menettelystä.

4 Yhteisön tullikoodeksin 239 artiklassa (jäljempänä kohtuullistamissäännös) säädetään seuraavaa:

"1. Tuonti- tai vientitullit voidaan palauttaa taikka peruuttaa muissa kuin 236, 237 ja 238 artiklassa tarkoitetuissa tilanteissa, jotka:

— määritetään komiteamenettelyä noudattaen,

— johtuvat olosuhteista, joissa ei voida osoittaa asianomaisen syyllistyneen vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin. Tilanteet, joissa tätä säännöstä voidaan soveltaa, sekä tällöin noudatettavaa menettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt määritellään komiteamenettelyä noudattaen. Palauttamiselle tai peruuttamiselle voidaan asettaa erityisehtoja.

2. Tullit on palautettava tai peruutettava 1 kohdassa tarkoitetuista syistä hakemuksesta, joka on esitettävä kyseiselle tullitoimipaikalle 12 kuukauden määräajassa siitä päivästä, jona tullit on annettu tiedoksi velalliselle. Tätä määräaikaa voidaan kuitenkin tulliviranomaisten luvalla pidentää asianmukaisesti perustelluissa poikkeustapauksissa."

5 Tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1; jäljempänä soveltamisasetus) 905 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos koodeksin 239 artiklan 2 kohdan mukaisesti tehtyä palautus- tai peruutushakemusta käsittelevä päätöksen tekevä tulliviranomainen ei voi 899 artiklan perusteella tehdä päätöstä ja jos hakemukseen on liitetty todisteita erityistilanteesta, joka johtuu muista kuin asianomaisen vilpillistä menettelyä tai ilmeistä välinpitämättömyyttä osoittavista olosuhteista, jäsenvaltion, johon mainittu viranomainen kuuluu, on lähetettävä tapaus komissiolle ratkaistavaksi 906—909 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen — — ."

6 Ranskan tullikoodeksin 399 artiklassa määritellään petokseen "osallisiksi" ne, jotka ovat jollain tavalla olleet osallisina salakuljetusrikoksessa tai rikoksessa, joka koskee tuontia tai vientiä ilman ilmoitusta. Petokseen osallisiin voidaan soveltaa samoja rangaistuksia kuin rikoksentekijöihin ja lisäksi saman koodeksin 432 §:ssä säädettyjen oikeuksien menettämisseuraamuksia.

Kanteen perustana olevat tosiseikat

7 Kantaja on ranskalainen yhtiö, joka toimii hyväksyttynä tulliasioitsijana. Se on 22. ja 23.8. ja 17.9.1996 luovuttanut Rouenin (Ranska) tullitoimipaikassa vapaaseen vaihdantaan kolme lastia Puolasta peräisin olevaa virtsa-aineen (urea) ja ammoniumnitraatin liuosseosta kolmen ranskalaisen yhtiön — jotka ovat UNCAA, Champagne Fertilisants ja EFI Trade (jäljempänä vastaanottajayhtiöt) — lukuun.

8 Ranskalainen yhtiö Evertrade oli ostanut nämä tavarat Zaklady Azotowe Pulawy -nimiseltä puolalaiselta yhtiöltä (jäljempänä ZAP). ZAP on laskuttanut niistä ensin Evertadea, joka on tämän jälkeen laskuttanut niistä vastaanottajayhtiöitä (12.8.1996 päivätyt laskut nro 96.00230 ja nro 96.00231 Champagne Fertilisantsille ja nro 96.00232 UNCAA:lle ja 21.8.1996 päivätyt laskut nro 96.00243, nro 96.00244, nro 96.00245 ja nro 96.00246 EFI Tradelle).

9 Kantajan jättämät tulli-ilmoitukset sisälsivät hakemuksen polkumyyntitulleista vapauttamisesta asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan perusteella. Rouenin tullitoimipaikan tulliviranomaiset (jäljempänä toimivaltaiset tulliviranomaiset) olivat hyväksyneet tavarat ja tehneet kyseisiin ilmoituksiin merkinnän "hyväksytty asiakirjojen mukaisena", kun ne oli esitetty 22. ja 23.8. ja 17.9.1996. Evertraden lähettämät seitsemän laskua (ks. edellä 8 kohta) oli liitetty näihin ilmoituksiin.

10 Rouenin alueellisen tulliviranomaisen tulleista ja välillisistä veroista vastaava veronkantaja on 4.7.1997 päivätyllä kirjeellään ilmoittanut kantajalle, että se oli tulli-ilmoitusten jälkitarkastuksen jälkeen todennut, ettei ZAP ollut laskuttanut kyseessä olevia tuonteja suoraan kolmelta vastaanottajayhtiöltä. Se on katsonut, että paljoustullia, jonka suuruus on 19 ecua tonnilta, olisi näin ollen pitänyt soveltaa

käsiteltävänä olevassa asiassa ja että kantajan oli suoritettava 1 757 175 Ranskan frangin (FRF) summa polkumyyntitullina ja lisäksi 96 643 FRF:n summa arvonlisäverona (ALV) eli yhteensä 1 853 818 FRF:n kokonaissumma (jäljempänä polkumyyntitullivelka).

11 Kantaja on 3.8.2000 päivätyllä ja tullin (Rouen) pääjohtajalle osoitetulla kirjeellä vaatinut yhteisön tullikoodeksin 236 artiklan 1 kohdan ja 239 artiklan 1 kohdan nojalla siltä vaadittujen polkumyyntitullien peruuttamista. Ranskan tulleista ja välittömistä veroista vastaava virasto on 12.12.2000 ilmoittanut kantajalle, että sen tekemä peruuttamishakemus on lähetetty komissiolle yhteisön tullikoodeksin 239 artiklan perusteella.

12 Komissio on hylännyt tämän vaatimuksen 14.1.2002 tekemällään päätöksellä C(2002) 24 lopullinen, jossa todetaan, ettei tuontitullien peruuttaminen yksittäistapauksessa ole perusteltua (jäljempänä riidanalainen päätös).

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

13 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 8.4.2002 toimittamallaan kannekirjelmällä.

14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu viides jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia.

15 Koska kantaja ei ollut edustettuna 18.12.2003 pidetyssä istunnossa, kirjaaja vahvisti, että kutsu istuntoon on lähetetty kantajan ilmoittamaan prosessiosoitteeseen Luxemburgissa ja että tämän kutsun vastaanottoilmoitus oli lähetetty takaisin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon. Kuultuaan komissiota mahdollisesta lykkäyksestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti jatkaa istuntoa, koska komissio oli jättänyt tämän kysymyksen sen harkittavaksi.

16 Komission lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin istunnossa.

17 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— ottaa kanteen tutkittavaksi

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— peruuttaa kantajan maksettavaksi määrätyt polkumyyntitullit.

18 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen perusteettomana

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Sen vaatimusten kohdan tutkittavaksi ottaminen, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaaditaan peruuttamaan kantajan maksettavaksi määrätyt polkumyyntitullit

Asianosaisten lausumat

19 Komissio vaatii, että kantajan vaatimusten kohta, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaaditaan peruuttamaan kantajalta vaaditut polkumyyntitullit, on jätettävä tutkimatta. Komissio korostaa, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin voi toimia niiden hallinnollisten toimielinten sijasta, joiden tehtävänä on peruuttamispäätösten tekeminen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

20 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei EY 230 artiklaan perustuvan kumoamiskanteen yhteydessä ole antaa yhteisöjen toimielimille määräyksiä tai toimia niiden sijasta. Jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa riidanalaisen toimen, asianomaisen toimielimen tehtävänä on nimittäin EY 233 artiklan nojalla toteuttaa ne toimenpiteet, joita kumoamistuomion täytäntöönpano edellyttää (asia T-67/94, Ladbroke Racing v. komissio, tuomio 27.1.1998, Kok. 1998, s. II-1, 200 kohta ja yhdistetyt asiat T-133/95 ja T-204/95, IECC v. komissio, tuomio 16.9.1998, Kok. 1998, s. II-3645, 52 kohta). Näin ollen kantajan vaatimusten kohta, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vaaditaan peruuttamaan kantajan maksettavaksi määrätyt polkumyyntitullit, on jätettävä tutkimatta.

Aineellinen kysymys

21 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi kolmeen kanneperusteeseen, jotka koskevat ensinnäkin polkumyyntitullivelan puuttumista, toiseksi ilmeistä arviointivirhettä ja kolmanneksi riidanalaisen päätöksen muodon virheellisyyttä.

Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan polkumyyntitullivelkaa ei ole olemassa

Asianosaisten lausumat

22 Kantaja kiistää polkumyyntitullivelan olemassaolon. Se korostaa, että ZAP:n Evertradelta laskuttama hinta ja varsinkin Evertraden vastaanottajayhtiöiltä laskuttama hinta olivat paljon korkeampia kuin asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu 89 ecun suuruinen vähimmäistuontihinta ja että näin ollen kyseessä ei ollut polkumyyntihinta. Kantaja arvioi, että polkumyyntitulleista aiheutuvan taloudellisen taakan asettaminen tulliasioitsijalle sellaisten tuontien johdosta, joihin selvästi ei liity polkumyyntiä tai polkumyynnin kiertämistä, muodostaa kestämättömän tilanteen sekä tosiasiallisesti että oikeuden ja kohtuuden kannalta.

23 Komissio katsoo, ettei kantaja voi vedota polkumyyntitullivelan puuttumiseen riidanalaisen päätöksen pätevyyden riitauttamiseksi. Komission kohtuullistamisen yhteydessä tekemien päätösten kohteena ei nimittäin ole tullivelan olemassaolon ratkaiseminen (asia C-413/96, Sportgoods, tuomio 24.9.1998, Kok. 1998, s. I-5285, 39—43 kohta ja asia T-195/97, Kia Motors ja Broekman Motorships v. komissio, tuomio 16.7.1998, Kok. 1998, s. II-2907, 36 kohta).

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että yhteisön tullikoodeksin 239 artikla on "yleinen kohtuullistamissäännös". Kyseinen säännös ja soveltamisasetuksen 905 artikla on tarkoitettu kattamaan poikkeustilanne, jossa kyseinen taloudellinen toimija on verrattuna muihin samaa toimintaa harjoittaviin toimijoihin (ks. vastaavasti asia C-86/97, Trans-Ex-Import, tuomio 25.2.1999, Kok. 1999, s. I-1041, 18 kohta ja asia C-61/98, De Haan, tuomio 7.9.1999, Kok. 1999, s. I-5003, 52 kohta). Kohtuullistamissäännös ja soveltamisasetuksen 905 artikla on erityisesti tarkoitettu sovellettavaksi silloin, kun ne olosuhteet, jotka kuvaavat talouden toimijan ja hallintoelimen välistä suhdetta, ovat sellaiset, ettei olisi kohtuullista antaa tämän toimijan kärsiä vahinkoa, jota hänelle ei tavallisesti olisi aiheutunut (asia T-42/96, Eyckeler & Malt v. komissio, tuomio 19.2.1998, Kok. 1998, s. II-401, 132 kohta). Tuonti- tai vientitullien palauttaminen tai peruuttaminen, johon voidaan ryhtyä vain tiettyjen edellytysten täyttyessä ja edellä mainituissa säännöksissä nimenomaisesti säädetyissä tilanteissa, muodostaa poikkeuksen tavanomaisesta tuonti- ja vientimenettelystä (ks. vastaavasti asia C-156/00, Alankomaat v. komissio, tuomio 13.3.2003, Kok. 2003, s. I-2527, 91 kohta).

25 Tästä seuraa, ettei kohtuullistamissäännöksen ja soveltamisasetuksen 905 artiklan mukaisesti komissiolle osoitetuissa hakemuksissa ole kyse siitä, onko polkumyyntitullivelka olemassa vai ei, vaan niiden tarkoituksena on ainoastaan ratkaista, liittyykö tapaukseen sellaisia erityisiä olosuhteita, jotka voivat kohtuussyistä olla perusteena tuonti- tai vientitullien palauttamiselle (ks. vastaavasti em. asia Sportgoods, tuomion 39—43 kohta ja em. asia Kia Motors ja Broekman Motorships v. komissio, tuomion 36 ja 37 kohta). Tällaisen hakemuksen esittäminen komissiolle edellyttää kyseessä olevan velan olemassaoloa, koska kantaja voi riitauttaa tämän velan olemassaolon muita oikeussuojakeinoja käyttäen ja erityisesti polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 384/96 (EYVL L 56, s. 1) nojalla.

26 Näin ollen on katsottava, ettei kantaja voi nyt käsiteltävänä olevan asian yhteydessä kyseenalaistaa polkumyyntitullivelan olemassaoloa.

27 Edellä esitetystä seuraa, että ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee ilmeistä arviointivirhettä

28 Nyt esillä oleva kanneperuste muodostuu kahdesta osasta. Ensinnäkin kantaja arvostelee komissiota ilmeisen arviointivirheen tekemisestä, kun se on kieltäytynyt tunnustamasta "erityistilanteen" olemassaoloa käsiteltävänä olevassa asiassa. Toiseksi kantaja esittää, ettei sitä voida arvostella mistään vilpillisestä menettelystä tai ilmeisestä laiminlyönnistä.

Kanneperusteen ensimmäinen osa

— Asianosaisten lausumat

29 Kantaja väittää ensinnäkin, että laiminlyönti, josta sitä arvostellaan, on "pelkästään muodollinen" ja ettei sillä ole yhteisön tullikoodeksin 204 artiklassa tarkoitetulla tavalla ollut todellista vaikutusta kyseisen tullimenettelyn oikeaan toimintaan.

30 Toiseksi kantaja esittää, että polkumyyntitullien periminen kyseessä olevista tuonneista ainoastaan sillä perusteella, ettei viejän suorittama laskutus yhteisössä sijaitsevalta ensimmäiseltä vastaanottajalta mahdollista tuojalle sen osoittamista, ettei polkumyyntiä ole kierretty, ylittää selvästi ne tavoitteet, joihin sovellettavalla lainsäädännöllä pyritään. Kantaja vetoaa siihen, etteivät asetuksen N:o 3319/94 tavoitteet, sellaisina kuin ne on kuvattu sen perustelukappaleissa, ja kyseisen asetuksen teksti vastaa toisiaan. Se väittää, että yhteisön lainsäätäjän tavoittelema päämäärä, joka on esitetty asetuksen N:o 3319/94 39 perustelukappaleessa, oli estää polkumyyntitoimenpiteiden kiertäminen sellaisten tuontikanavien käyttöönotolla, joihin sisältyy kolmansissa maissa sijaitsevien välittäjäyritysten käyttäminen. Tästä ei ole kysymys nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, koska puolalaisen viejän ensimmäinen ostaja oli ranskalainen yhtiö. Kantaja huomauttaa, että jos yhteisön lainsäätäjä olisi halunnut sulkea pois kaikki kolmikantakaupan muodot, asetuksen N:o 3319/94 perustelukappaleissa ei olisi määritelty asetuksen tekstillä tavoiteltua päämäärää rajaamalla se ainoastaan "tuontikanavi[in] — — kolmansien maiden yhtiöiden välityksellä".

31 Kantaja kiistää komission väitteen, joka on esitetty jäljempänä 50 kohdassa ja jonka mukaan Evertrade — jäämällä vapaaehtoisesti tullin yksiköille näkyvän kauppaketjun ulkopuolelle — sai täydellisen vapauden siltä laskutettuun hintaan nähden ja vei näin toimivaltaisilta tulliviranomaisilta kaikki tarkastusoikeudet mahdollisen jälkikäteisen alennuksen osalta. Kantaja väittää, että mikäli kyseisellä hallinnolla oli epäilyksiä Evertraden ZAP:lle maksamasta hinnasta, se olisi voinut yhteisön tullikoodeksin 65 artiklan mukaisesti tarkistaa tämän hinnan. Väite, joka koskee Evertraden mahdollisuutta saada alennus jälkikäteen, on kantajan mukaan tehoton. Ensinnäkin petoksen riski on nimittäin samanlainen, olipa suora ostaja Puolassa nimetty tuoja tai ei. Toisaalta petostapauksessa Evertradeen sovellettaisiin Ranskan tullikoodeksin 399 §:n perusteella samanlaisia seuraamuksia riippumatta siitä, onko se päätekijä siinä tapauksessa, että tulli-ilmoitukset oli allekirjoitettu sen nimissä, tai petokseen osallinen siinä tapauksessa, että tuonnit oli allekirjoitettu niiden varsinaisen ostajan nimissä.

32 Lisäksi kantaja vetoaa siihen, että asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohta aiheuttaa tulkintavaikeuksia ja että erittäin suuri määrä toimijoita ja jäsenvaltioiden tulliviranomaisia on tulkinnut tätä säännöstä virheellisesti. Kantaja korostaa, että

Ranskan tulleista ja välillisistä veroista vastaavan viraston 12.12.2000 päivätyssä kirjeessä, jolla sille ilmoitettiin sen peruuttamishakemuksen lähettämisestä komissiolle (ks. edellä 11 kohta), tunnustettiin erityistilanteen olemassaolo tässä tapauksessa, koska tavaroiden tuontihinta ei ollut alhaisempi kuin asetuksessa N:o 3319/94 säädetty vähimmäishinta ja koska luovuttaminen kulutukseen lopullisen vastaanottajan nimissä — ranskalaisen välittäjän laatiman laskun kanssa — oli peruste pelkästään paljoustullin soveltamiselle.

33 Kantaja korostaa, että komissio tulkitsee asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohtaa siten, että siinä otetaan käyttöön kaksi toisistaan erillistä tullia. Yhtäältä siinä säädetään määrältään vaihtelevasta tullista — joka vastaa 89 ecuksi vahvistetun vähimmäishinnan ja tonnia kohden maksettavalla yhteisen tullitariffin tullilla korotetun vapaasti yhteisön rajalla todetun cif-hinnan välistä erotusta — silloin, kun cif-hinta on alhaisempi kuin 89 ecua ja kun ZAP laskuttaa tuonnit suoraan riippumattomalta tuojalta. Toisaalta säädetään paljoustullista, jonka suuruus on 19 ecua tonnilta, sitä tapausta varten, ettei kyseinen yhtiö ole laskuttanut suoraan tuojaa. Tässä säännöksessä ei kuitenkaan säädetä polkumyyntimarginaalin laskentatavasta silloin, kun ZAP-yhtiön laskuttama hinta on suurempi kuin 89 ecua tonnilta. Kantaja kiistää sen komission kannan perusteltavuuden, jonka mukaan tällaisessa tilanteessa polkumyyntitullia sovelletaan siitä syystä, ettei puolalainen viejä ole laskuttanut suoraan tuojaa. Säännöstä voitaisiin nimittäin tulkita myös niin, että siinä erotetaan ainoastaan ne tapaukset, joissa cif-hinta on alhaisempi kuin 89 ecun vähimmäishinta, eikä asetuksen N:o 3319/94 39 perustelukappale ole täsmällinen, koska siinä viitataan "sellaise[en] taso[on] — — että yhteisön teollisuus voi nostaa hintansa kannattavalle tasolle" ja todetaan, että paljoustulli lasketaan "polkumyyn-[nin vastaisten] toimenpiteiden kiertämisen välttämiseksi". Kantaja korostaa, että tässä samassa perustelukappaleessa viitataan "useiden tuontikanavien olemassaolo [on] kolmansien maiden yhtiöiden välityksellä", eikä tästä tilanteesta ole kysymys nyt käsiteltävänä olevassa asiassa.

34 Kantaja lisää, että riidanalaiseen tariffinimikkeeseen liittyvän tullitariffin mikrokortti pitää yllä tätä sekaannusta.

35 Kantaja katsoo, että käsiteltävänä olevassa asiassa on näin ollen olemassa erityistilanne, joka muodostuu siitä, että kantaja on asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohtaa koskevan "yhteisen tulkintavirheen" johdosta hakenut vapautusta polkumyyntitulleista tavaroille, jotka täyttivät kaikki objektiiviset edellytykset vapautuksen saamiseen, ja valinnut vapaaseen liikkeeseen laskun lopullisten vastaanottajien nimissä, vaikka se olisi pitänyt suorittaa Evertrade-yhtiön nimissä, ja siitä, että toimivaltaiset tulliviranomaiset, jotka olivat rekisteröineet ilmoitukset vasta tavaroiden tarkastuksen ja niitä seuraavien asiakirjojen tarkastuksen jälkeen, olivat katsoneet, että TARIC-lisäkoodin valinta ja siitä seuraava vapautus olivat perusteltuja.

36 Vastauksessaan kantaja kiistää komission väitteen, jonka mukaan käsiteltävänä olevassa asiassa ei voi olla kysymys erityistilanteesta, koska määrittelemätön joukko talouden toimijoita on samassa tilanteessa. Kantaja toteaa tilanteensa erityisyyden johtuvan siitä, että cif-hinta yhteisön rajalla, jolla ZAP on myynyt tuodut tavarat, oli selvästi korkeampi kuin asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu vähimmäistuontihinta, ja siitä, että ZAP on laskuttanut tavarat ranskalaiselta yhtiöltä Evertradelta, jonka kirjanpidon Ranskan tullin tutkijat voivat tarkastaa vapaasti. Tällaiset olosuhteet eivät yleisesti koske määrittelemätöntä joukkoa talouden toimijoita.

37 Kolmanneksi kantaja korostaa, että toimivaltaiset tulliviranomaiset olivat tavaroiden tuonnin yhteydessä hyväksyneet tulli-ilmoitukset rajoituksitta ja että ne ovat olleet täysin tietoisia tuonnin toteuttamisolosuhteista.

38 Tämän väitteen tueksi kantaja esittää, että tavarat oli hyväksytty menettelyssä 1 (kuten se, että ilmoituksissa oli leima "CIR1", osoittaa), mikä merkitsee fyysistä ja asiakirjoihin perustuvaa tarkastusta. Se lisää, että toimivaltaiset tulliviranomaiset olivat havainneet, että se oli allekirjoittanut ilmoitukset täydentäen tariffinimikkeen viittauksella TARIC-lisäkoodiin 8793, joka vastaa polkumyyntitulleista vapautettuja tuonteja, eikä TARIC-lisäkoodiin 8795, jota sovelletaan ZAP:n tuonteihin, jotka eivät

voi saada tällaista vapautusta. Kantajan mukaan se, että toimivaltaiset tulliviranomaiset ovat tehneet ilmoituksiin merkinnän "hyväksytty asiakirjojen mukaisena" eivätkä merkintää "hyväksytty", tarkoittaa sitä, että ne ovat olivat tarkastaneet näihin ilmoituksiin liitetyt asiakirjat.

39 Näin ollen toimivaltaisen tulliviranomaisen olisi pitänyt todeta, ettei ilmoituksessa viejänä mainitun ZAP:n ja tähän ilmoituksen liitetyn laskun lähettäjäyhtiön eli Evertraden välillä ollut mitään yhteyttä, ja toisaalta, ettei ilmoitettua TARIC-lisäkoodia voida hyväksyä, kun otetaan huomioon Evertrade-yhtiön lasku ja se, että ilmoitettu arvo on peräisin tästä laskusta. Se olisi tehnyt itse virheen myöntäessään näissä olosuhteissa vapautuksen tavaroiden polkumyyntitulleista.

40 Kantaja arvioi, ettei komissio voi ilman ristiriitaa samanaikaisesti väittää, ettei toimivaltaisilla tulliviranomaisilla ollut velvollisuutta tarkistaa tulli-ilmoitusten säännöstenmukaisuutta — siirtäen siten ilmoitusten säännöstenmukaisuuden tarkemman tutkinnan jälkikäteen tehtäviin tarkastuksiin — ja että Evertraden suorana tuojana mainitsematta jättäminen olisi voinut mahdollistaa tälle lainsäädännön kiertämisen. Tämän väitteen kumoamiseksi olisi jälkikäteen tehtävässä tarkastuksessa riittänyt pelkästään Evertraden tosiasiassa maksaman hinnan tarkistaminen. Käsiteltävänä olevassa asiassa Evertrade on sitä paitsi lähettänyt kyseessä olevat laskut toimivaltaisille tulliviranomaisille niiden ensimmäisen vaatimuksen perusteella.

41 Kantaja väittää, että se, että toimivaltaiset tulliviranomaiset olivat hyväksyneet 22.8.1996 jätetyn ensimmäisen ilmoituksen ilman mitään huomautuksia, ei voinut johtaa muuhun kuin siihen, että kantaja jätti seuraavat ilmoitukset samoilla edellytyksillä.

42 Lopuksi kantaja lisää vastauksessaan, että tullien peruuttaminen on perusteltua myös yhteisön tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla.

43 Komissio kiistää kantajan olleen erityistilanteessa.

44 Mitä tulee ensinnäkin laiminlyönnin väitettyyn muodolliseen luonteeseen, komissio väittää erityisesti, ettei kantaja voi tehokkaasti vedota yhteisön tullikoodeksin 204 artiklaan. Komissio esittää uudelleen väitteen, jonka mukaan "sen kohtuullistamisen yhteydessä tekemien päätösten tarkoituksena ei ole tullivelan olemassaolosta päättäminen". Edellä mainitussa 204 artiklassa määritellään kuitenkin yksi tullivelan syntymistapa.

45 Toiseksi komissio kiistää niiden kantajan väitteiden merkityksellisyyden, jotka koskevat sitä, että polkumyyntitullien periminen kyseessä olevista tuonneista ylittää asetuksen N:o 3319/94 tavoitteet, ja sitä, että kyseisen asetuksen 1 artiklan 3 kohdasta aiheutuu tulkintavaikeuksia.

46 Komissio esittää tältä osin, että kaksi seuraavaa "keskeistä periaatetta" sääntelevät peruutuksen myöntämistä kohtuullisuussyistä. Ensinnäkään komission mukaan objektiivinen seikka, joka koskee määrittelemätöntä joukkoa talouden toimijoita, ei muodosta kohtuullistamissäännöksessä tarkoitettua erityistilannetta (asia 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, tuomio 26.3.1987, Kok. 1987, s. 1525, 22 kohta). Toisaalta komissio väittää, että hallintoviranomaisten mahdolliset virheet tai laiminlyönnit voivat olla perusteena kohtuullistamissäännöksen soveltamiselle ainoastaan silloin, kun nämä virheet tai laiminlyönnit ovat aiheuttaneet talouden toimijalle sellaisen taloudellisen taakan, jota sen ei ole mahdollista riitauttaa minkään oikeussuojakeinon avulla (yhdistetyt asiat 244/85 ja 245/85, Cerealmangimi ja Italgrani v. komissio, tuomio 12.3.1987, Kok. 1987, s. 1303, 17 kohta).

47 Komissio arvioi, että asetuksen N:o 3319/94 tavoitteiden, sellaisina kuin ne on esitetty sen perustelukappaleissa, ja tämän asetuksen sanamuodon välinen mahdollinen vastaamattomuus ei voi muodostaa soveltamisasetuksen 905 artiklassa tarkoitettua erityistilannetta.

48 Komissio korostaa vastaavasti, että asetuksen N:o 3319/94 mahdollinen tulkintavaikeus ei aseta kantajaa poikkeukselliseen tilanteeseen muihin samaa toimintaa harjoittaviin toimijoihin nähden, koska se vaikuttaa määrittelemättömään joukkoon talouden toimijoita.

49 Komissio väittää, että kantajan väite, jonka mukaan polkumyyntitullin vaihtoehtoisen laskentatavan tavoitteella ei ole yhteyttä sentyyppisten toimien kanssa, jotka koskevat kantajaa, on hylättävä, koska "kaikista välittäjän avulla tapahtuvan kolmikantakaupan muodoista aiheutuu riski, joka koskee mahdollisuutta kiertää vaihteleva polkumyyntitulli (joka perustuu vähimmäishintaan)".

50 Komissio lisää, että kantajan väite, jonka mukaan ZAP:n Evertradelta laskuttama hinta oli korkeampi kuin vähimmäistuontihinta, on vailla merkitystä. Paljoustullin soveltaminen on ollut perusteltua, koska tuottajalle tai viejälle maksetusta hinnasta oli epävarmuutta. Komissio toteaa, että "Evertrade — jäämällä vapaaehtoisesti tullin yksiköille näkyvän kauppaketjun ulkopuolelle (kun se ei suorittanut tullausta itse) — sai täydellisen vapauden siltä laskutettuun hintaan nähden ja vei näin tuontitulleja käsittelevältä yksiköltä kaikki tarkastusoikeudet sellaisen mahdollisen jälkikäteisen alennuksen osalta, jota [se] on voinut pyytää ja saada puolalaiselta toimittajalta".

51 Kolmanneksi komissio väittää, ettei kantaja voi vedota siihen, että toimivaltaiset tulliviranomaiset ovat hyväksyneet kyseessä olevat tulli-ilmoitukset. Se kiistää useita perusteluja esittäen, että mainitut viranomaiset olisivat itse tehneet virheen käsiteltävänä olevassa asiassa.

52 Ensinnäkin komissio väittää, että toimivaltaiset tulliviranomaiset eivät vastoin kantajan esittämää ole tuonnin yhteydessä hyväksyneet tulli-ilmoituksia rajoituksitta. Komissio esittää tämän väitteen tueksi, että on "asiallisesti virheellistä" väittää, että merkinnän "hyväksytty asiakirjojen mukaisena" tekeminen tulli-ilmoituksiin

merkitsee niihin liitettyjen asiakirjojen tarkastamista. Tällainen merkinnän tekeminen tarkoittaa ainoastaan sitä, että ilmoitukset on hyväksytty tullilainsäädännön vaatimusten mukaisina. Komissio korostaa, että ilmoituksen asiakirjojen mukaisena hyväksymisen yhteydessä toimivaltaiset tulliviranomaiset ainoastaan tarkistavat, että ilmoituksen kohdat, joiden on välttämättä oltava täytetty, on todella täytetty ja että asiakirjat, joiden on ehdottomasti oltava liitteenä, ovat myös mukana. Käsiteltävänä olevassa asiassa toimivaltaiset tulliviranomaiset ovat näin ollen ainoastaan tarkistaneet asiakirjojen esittämisen eikä niiden sisältöä. Näiden asiakirjojen perusteellista tarkastusta tai tavaroiden fyysistä tarkastusta ei ole tapahtunut tullaushetkellä.

53 Komission mukaan maininta "menettely 1" tulli-ilmoituksissa ei ole ristiriidassa näiden toteamusten kanssa vaan päinvastoin tukee niitä. Se korostaa, että "menettelyssä 1" tulli tosin voi suorittaa tavaroiden fyysisen tarkastuksen, mutta se ei ole tehnyt niin tässä tapauksessa, minkä maininta "hyväksytty asiakirjojen mukaisena" osoittaa. Asiakirjoihin perustuvan perusteellisen tarkastuksen tekeminen seuraa "menettelyn 2 " käyttämisestä, mitä ei ole tässä tapauksessa tapahtunut.

54 Toiseksi komissio täsmentää, että ainoastaan virheet, jotka aiheutuvat toimivaltaisten viranomaisten aktiivisesta toiminnasta tai niiden virheellisestä toimimattomuudesta silloin kun vähäinenkin toimenpide olisi mahdollistanut sääntöjenvastaisuuden havaitsemisen, voivat olla perusteena sille, ettei tullia kanneta jälkikäteen. Tämä sulkee pois virheet, jotka ovat aiheutuneet maksuvelvollisen virheellisistä ilmoituksista (asia C-348/89, Mecanarte, tuomio 27.6.1991, Kok. 1991, s. I-3277, 23 ja 26 kohta).

55 Näin ollen pelkästään se, että toimivaltaiset tulliviranomaiset ovat hyväksyneet tulli-ilmoituksen asiakirjojen mukaisena, ei komission mukaan muodosta erityistilannetta, vaikka kaikki tiedot, joiden perusteella olisi ollut mahdollista havaita, ettei ilmoitus ollut tullilainsäädännön mukainen, olisivat olleet kyseisen hallinnon hallussa hyväksymishetkellä.

56 Kolmanneksi komissio väittää, ettei kantaja voi vedota siihen, että Rouenin tullitoimipaikka on hyväksynyt ensimmäisen ilmoituksen ilman mitään huomautuksia. Komissio huomauttaa, että luottamuksensuojan periaatteen loukkaamiseen ei voida vedota, kun hallinto ei ole antanut kantajalle täsmällisiä vakuutuksia (asia T-571/93, Lefebvre ym. v. komissio, tuomio 14.9.1995, Kok. 1995, s. II-2379, 72 kohta). Komissio väittää myös, ettei kantajalla tulliasioitsijana voi olla epäilyksiä merkinnän "hyväksytty asiakirjojen mukaisena" merkityksestä eikä sille näin ollen voi syntyä perusteltua luottamusta sen tulli-ilmoitusten alustavan hyväksymisen perusteella.

— Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

57 Soveltamisasetuksen 905 artiklan sanamuodosta käy ilmi, että tuontitullien palauttaminen edellyttää kahden ehdon — eli ensinnäkin erityistilanteen olemassaolon ja toiseksi asianosaisen vilpillisen menettelyn tai ilmeisen laiminlyönnin puuttumisen — samanaikaista täyttymistä. Näin ollen tullien palautus on evättävä, jos toinen näistä edellytyksistä jää täyttymättä (ks. vastaavasti asia T-290/97, Mehibas Dordtselaan v. komissio, tuomio 18.1.2000, Kok. 2000, s. II-15, 87 kohta).

58 On muistettava, että yhteisöjen tuomioistuin on todennut, että "seikkoja, joiden perusteella voidaan katsoa kyseessä olevan" edellä mainitussa säännöksessä tarkoitettu "erityistilanne, joka johtuu muista kuin asianomaisen vilpillistä menettelyä tai ilmeistä välinpitämättömyyttä osoittavista olosuhteista", on olemassa silloin, kun kohtuullistamissäännöksen taustalla oleva tavoite huomioon ottaen todetaan, että on olemassa seikkoja, jotka ovat omiaan asettamaan hakijan poikkeukselliseen tilanteeseen suhteessa muihin samaa toimintaa harjoittaviin toimijoihin (em. asia Trans-Ex-Import, tuomion 22 kohta ja asia C-253/99, Bacardi, tuomio 27.9.2001, Kok. 2001, s. I-6493, 56 kohta).

59 Mitä tulee kantajan perusteluihin, joiden mukaan asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdasta aiheutuu tulkintavaikeuksia (ks. erityisesti edellä 32—35 kohta) ja joiden mukaan suuri joukko toimijoita ja tulliviranomaisia jäsenvaltioissa on tulkinnut virheellisesti tätä säännöstä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, ettei sen sanamuotoon liity merkittäviä vaikeuksia.

60 Tältä osin on muistettava, että asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdassa säädetään yhtäältä sellaisen vaihtelevan polkumyyntitullin käyttöönotosta, jota sovelletaan silloin, kun tietyt Puolaan sijoittautuneet viejät tai tuottajat — joihin ZAP kuuluu — laskuttavat vapaaseen liikkeeseen luovutetun tuonnin suoraan riippumattomalta tuojalta ja kun yhteisön rajalla todettu cif-hinta korotettuna yhteisen tullitariffin tullilla on alhaisempi kun vähimmäistuontihinta, jonka suuruus on 89 ecua tonnilta, ja toisaalta kiinteästä tullista tai paljoustullista, jota sovelletaan silloin, kun vapaaseen liikkeeseen luovutettua tuontia ei laskuteta suoraan riippumattomalta tuojalta.

61 Asetuksesta N:o 3319/94 käy ilmi, että — päinvastoin kuin mainitun asetuksen 1 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyä vaihtelevaa tullia — kyseisen säännöksen toisessa alakohdassa säädettyä paljoustullia sovelletaan yhteisön rajalla todetun cif-hinnan ja 89 ecuksi vahvistetun vähimmäistuontihinnan välisestä erotuksesta riippumatta silloin, kun vapaaseen liikkeeseen laskettua tuontia ei ole laskutettu suoraan riippumattomalta tuojalta.

62 Paljoustullin käyttöönotto on seuraus yhteisön lainsäätäjän tahdosta — kuten asetuksen N:o 3319/94 39 perustelukappaleesta käy ilmi — joka tapauksessa ehkäistä polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kiertäminen sellaisten tuontien avulla, joita nimetyt viejät tai tuottajat eivät ole laskuttaneet suoraan riippumattomilta tuojilta. Asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toinen alakohta koskee siten tilanteita, joissa viejä tai tuottaja ei ole laskuttanut suoraan riippumatonta tuojaa, ja sen tarkoituksena on sulkea pois kaikki kolmikantakaupan muodot, jotka voisivat aiheuttaa riskin polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kiertämisestä.

63 Käsiteltävänä olevassa asiassa asiakirja-aineistosta käy ilmi, ettei ZAP ole laskuttanut kantajan vapaaseen liikkeeseen 22. ja 23.8. sekä 17.9.1996 luovuttamia kolmea lastia suoraan vastaanottajayhtiöiltä, vaan ZAP on laskuttanut niistä ensin Evertradea ennen kuin tämä on laskuttanut niistä vastaanottajayhtiöitä. Koska ZAP ei ole laskuttanut tavaroita suoraan vastaanottajayhtiöiltä, tilanne kuuluu näin ollen selvästi asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan soveltamisalaan.

64 Tätä arviointia ei voida kyseenalaistaa kantajan väitteellä, jonka mukaan polkumyyntitullien periminen kyseessä olevista tuonneista ylittää asetuksen N:o 3319/94 tavoitteet, koska kantajan mukaan tässä tapauksessa ei ole tapahtunut polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kiertämistä ja koska Evertraden maksama hinta voitiin tarkistaa.

65 Kantaja ei voi nyt käsiteltävänä olevan asian yhteydessä kyseenalaistaa polkumyyntitullivelan olemassaoloa. Tästä seuraa, että kantajan tämän kanneperusteen yhteydessä esittämät väitteet, jotka koskevat Evertraden ZAP:lle tosiasiassa maksamaa hintaa, ovat tehottomia.

66 Toiseksi — kuten on todettu edellä 59–62 kohdassa — asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa vahvistetusta säännöstä ei aiheudu merkittäviä tulkintavaikeuksia, ja se on otettu käyttöön asetuksen säännösten tehokkaan vaikutuksen säilyttämiseksi, jotta voidaan torjua riski polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kiertämisestä käyttämällä kolmikantaisia tuontikanavia, joilla voidaan erityisesti nostaa keinotekoisesti cif-hintoja yhteisön rajalla ja tehdä näin mahdolliseksi asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn vaihtelevan tullin kiertäminen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo tältä osin, ettei polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kiertämistä ole tarpeen osoittaa asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisen

alakohdan soveltamiseksi. Asetuksesta N:o 3319/94 päinvastoin seuraa, että kiertämisen riski oletetaan toteen näytetyksi silloin, kun tuottaja tai viejä ei ole laskuttanut tuonteja suoraan riippumattomalta tuojalta. Näin ollen kyseisessä säännöksessä tarkoitettua paljoustullia, jonka suuruus on 19 ecua tonnilta ZAP:n antaman todistuksen omaavan tuotteen osalta, oli selvästi sovellettava.

67 Vaikka oletettaisiin, että asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan väitetyt tulkintavaikeudet, joihin kantaja on vedonnut, olisi näytetty toteen, ne eivät voisi olla perusteena sellaisten olosuhteiden olemassaololle, jotka loisivat erityistilanteen kantajan osalta. Kyseessä olevat vaikeudet vaikuttavat nimittäin samalla tavoin kaikkiin talouden toimijoihin, jotka tuovat Puolasta peräisin olevaa virtsa-aineen (urea) ja ammoniumnitraatin liuosseosta, eivätkä ne aseta kantajaa poikkeukselliseen tilanteeseen suhteessa useisiin muihin talouden toimijoihin.

68 Näin ollen kantaja ei ole esittänyt näyttöä olosuhteista, jotka voisivat muodostaa soveltamisasetuksen 905 artiklassa tarkoitetun erityistilanteen.

69 Mitä tulee kantajan perusteluihin, joiden mukaan laiminlyönti, josta sitä arvostellaan, on pelkästään muodollinen, on todettava, että asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan lukemisen perusteella ja tämän säännöksen tarkoitus huomioon ottaen edellytys, jonka mukaan viejän tai tuottajan on laskutettava riippumatonta tuojaa suoraan, jotta vaihtelevaa polkumyyntitullia voidaan soveltaa, ei vastoin kantajan esittämää ole luonteeltaan pelkästään muodollinen. Tämän edellytyksen noudattamatta jättämisellä on nimittäin todellisia vaikutuksia tullimenettelyn oikeaan toimintaan, sillä erilaiset tuontikanavat voivat lisätä polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kiertämisen riskiä.

70 Lisäksi — kuten komissio on perustellusti huomauttanut — suoran laskutuksen puuttuminen ei ole niiden laiminlyöntien luettelossa, joilla ei ole todellisia vaikutuksia kyseisen tullimenettelyn oikeaan toimintaan ja josta on säädetty soveltamisasetuksen 859 artiklassa, joka huomioon ottaen yhteisön tullikoodeksin 204 artiklaa on tulkittava (ks. vastaavasti asia C-48/98, Söhl & Söhlke, tuomio 11.11.1999, Kok. 1999, s. I-7877, 43 kohta).

71 Kantaja väittää seuraavaksi, ettei toimivaltaisten tulliviranomaisten olisi pitänyt hyväksyä kyseessä olevia ilmoituksia, koska näissä ilmoituksissa viejänä ilmoitetun puolalaisen yhtiön ja niihin liitettyjen laskujen lähettäjäyhtiön välillä ei ollut mitään yhteyttä.

72 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että tämä väite perustuu siihen, että Ranskan viranomaisten kyseessä oleviin asiakirjoihin soveltama käsittely eli merkinnän "hyväksytty asiakirjojen mukaisena" tekeminen ilmoituksiin on ymmärretty väärin. Kuten komissio on vastineessaan esittänyt (ks. edellä 52 ja 53 kohta), tämä merkintä tarkoittaa ainoastaan sitä, että ne tulli-ilmoituksen kohdat, joiden on välttämättä oltava täytetty, on todella täytetty ja että asiakirjat, joiden on ehdottomasti oltava liitteenä, ovat myös mukana. Näin ollen kolmen lastin vapaaseen liikkeeseen luovuttaminen tämän merkinnän tekemisen jälkeen ei ole Ranskan tulliviranomaisten vahvistus kyseessä olevissa ilmoituksissa tai niihin liitetyissä asiakirjoissa esitettyjen tietojen pätevyydestä tai oikeellisuudesta eikä se estänyt näitä viranomaisia tarkastamasta jälkikäteen kyseisiä tietoja niiden edellytysten kannalta, jotka liittyvät kantajan tuojan nimissä ilmoittamaan TARIC-koodiin.

73 On joka tapauksessa muistettava, että ZAP, joka on yksi asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdassa erikseen mainituista puolalaisista viejistä tai tuojista ja jonka tuotteisiin voitiin soveltaa vaihtelevaa polkumyyntitullia tiettyjen edellytysten täyttyessä, on ilmoitettu ilmoituksissa viejänä ja että yritykset, joiden kotipaikka on Ranskassa, on ilmoitettu vastaanottajina. Lisäksi kyseessä olevissa ilmoituksissa on TARIC-koodi 8793, jota sovelletaan silloin, kun joku asetuksessa N:o 3319/94 mainituista ja Puolassa sijaitsevista viejistä tai tuottajista on laskuttanut

vapaaseen liikkeeseen luovutetut tuonnit suoraan riippumattomalta tuojalta. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että sääntöjenvastaisuus, joka liittyy asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan mukaisen vaihtelevan polkumyyntitullin soveltamisen välttämättömiin edellytyksiin, perustuu siihen, että ZAP:n ja vastaanottajayhtiöiden välisiä suoria laskuja ei ole liitetty tulli-ilmoituksiin.

74 On myös korostettava, ettei tässä tapauksessa ole kyseessä väärien laskujen esittäminen oikeiden eli puolalaisen viejän ja vastaanottajayhtiöiden välisten suorien laskujen sijasta. ZAP ei nimittäin ole lähettänyt laskuja vastaanottajayhtiöille, sillä liiketoimet ovat käsiteltävänä olevassa asiassa tapahtuneet kahdessa vaiheessa (ks. edellä 8 kohta).

75 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, ettei Ranskan tulliviranomaisilla ollut tällaisten asianhaarojen vallitessa mitään velvollisuutta hylätä kyseessä olevia ilmoituksia ja etteivät ne ole itse tehneet virhettä tehdessään merkinnän "hyväksytty asiakirjojen mukaisena" mainittuihin ilmoituksiin ennen kuin ne ovat perusteellisesti tarkastaneet ilmoituksiin sisältyvät tiedot ja kyseisten tietojen vastaavuuden niiden tietojen kanssa, jotka on saatu mainittuihin ilmoituksiin liitettyjen laskujen tutkimisen perusteella. On nimittäin korostettava, että tuoja ja hänen lukuunsa toimiva tulliasioitsija ovat vastuussa kyseessä oleviin ilmoituksiin sisältyvistä tiedoista. Vaikka perusteellisen tutkimuksen jälkeen on siis voinut ilmetä, että kyseessä olevat tiedot olivat virheellisiä, tämä ei kuitenkaan voi tarkoittaa sitä, että Ranskan tulliviranomaiset olisivat tehneet virheen, kun ne ovat luovuttaneet kyseessä olevat tavarat vapaaseen liikkeeseen merkinnän "hyväksytty asiakirjojen mukaisena" tekemisen johdosta.

76 Siltä osin kuin kantaja arvostelee Ranskan tulliviranomaisia siitä, että ne ovat saaneet kantajan — sen takia, että ne ovat 22.8.1996 hyväksyneet ensimmäisen ilmoituksen ilman mitään huomautuksia — jättämään seuraavat ilmoitukset samoilla edellytyksillä (ks. edellä 41 kohta), on muistettava, että käsiteltävänä olevassa asiassa on jätetty ainoastaan kolme ilmoitusta kuukautta lyhyemmän ajanjakson aikana eli 22.8.

ja 17.9.1996 välillä (ks. edellä 9 kohta). Tämän ajanjakson lyhyys ei asiallisesti mahdollistanut Ranskan viranomaisille ensimmäisen ilmoituksen perusteellista tarkastamista ja siten siinä olevan virheen havaitsemista ennen seuraavien ilmoitusten jättämistä.

77 Vaikka Ranskan tulliviranomaiset olisivat suorittaneet kantajan kolmen lastin vapaaseen liikkeeseen luovuttamisen yhteydessä esittämien asiakirjojen perusteellisemman tarkastuksen ja olisivat havainneet käytettyä TARIC-koodia koskevan kantajan tekemän virheen, tämä seikka ei olisi missään tapauksessa muuttanut näiden liiketoimien todellisuutta eikä sitä, että nämä lastit laskutettiin kahteen kertaan eli ensin ZAP:n ja Evertraden välillä ja sitten Evertraden ja vastaanottajayhtiöiden välillä ja että kiinteää polkumyyntitullia oli näin ollen sovellettava. Näin ollen on todettava, ettei komissio ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, etteivät käsiteltävänä olevan asian olosuhteet muodostaneet kohtuullistamissäännöksessä ja soveltamisasetuksen 905 artiklassa tarkoitettua erityistilannetta.

78 Edellä esitetyt seikat huomioon ottaen tämän kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

79 Koska yksi soveltamisasetuksen 905 artiklassa tuontitullien palauttamiselle säädetyistä kumulatiivisista edellytyksistä ei täyty, tämän kanneperusteen toista osaa ei ole tarpeen tutkia.

80 Näin ollen toinen kanneperuste hylätään.

Kolmas kanneperuste, joka koskee riidanalaisen päätöksen muodon virheellisyyttä

Asianosaisten lausumat

81 Kantaja korostaa, että riidanalainen päätös on muodoltaan virheellinen, koska siinä ei lainkaan viitata kantajaan. Se väittää, että ainoa seikka, joka mahdollistaa todettavaksi, että tätä päätöstä sovelletaan siihen, perustuu riidanalaisessa päätöksessä tarkoitettujen tullien määrän vertailuun peruutushakemuksen kohteena olevan määrän kanssa. Tämä on kantajalle sitäkin haitallisempaa, kun kyseessä on yksilöllinen päätös, joka ei voi olla luonteeltaan yleinen.

82 Komissio väittää, että riidanalainen päätös on muodoltaan sääntöjenmukainen ja ettei olennaisia menettelymääräyksiä ole rikottu.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

83 On todettava, että kuten komissio perustellusti korostaa, missään soveltamisasetuksen 905 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen — joissa vahvistetaan tullien peruuttamiseen kohtuullistamissäännöksen nojalla liittyvä menettely — säännöksessä ei velvoiteta komissiota täsmentämään peruutuksen hakijan nimeä tämän menettelyn johdosta tehdyssä päätöksessä. Näistä säännöksistä käy ilmi, että jäsenvaltio, jonka päätöksen tekevä tulliviranomainen on kyseessä, lähettää tapauksen komissiolle sen ratkaisemista varten. Tämän jälkeen kyseessä olevalle jäsenvaltiolle ilmoitetaan komission päätös siitä, onko kyseessä erityistilanne vai ei.

84 Kantaja ei ole kuitenkaan kiistänyt, että Ranskan tulliviranomaiset ovat ilmoittaneet sille riidanalaisesta päätöksestä. Lisäksi asiakirja-aineistosta käy ilmi, että komissio on 27.9.2001 päivätyllä kirjeellä ilmoittanut kantajalle vastaanottaneensa tämän esittämän tuontitullien peruuttamishakemuksen, jonka Ranskan viranomaiset ovat välittäneet, ja antanut kantajalle tiedoksi asiaa koskevan arviointinsa, jotta se voisi käyttää puolustautumisoikeuksiaan. Komissio on lisäksi ilmoittanut tässä kirjeessä, että peruuttamishakemus on kirjattu numerolla REM 06/01 eli samalla viitenumerolla kuin se, joka mainitaan riidanalaisessa päätöksessä. Näin ollen tämä numero on mahdollistanut kantajalle Ranskan viranomaisten komissiolle toimittaman peruuttamishakemuksen ja riidanalaisen päätöksen varman yhdistämisen.

85 Edellä esitystä seuraa, ettei tämä kanneperuste ole perusteltu ja että se on näin ollen hylättävä.

86 Koska mitään riidanalaista päätöstä vastaan esitetyistä kanneperusteista ei ole hyväksytty, kanne on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

87 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (laajennettu viides jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Mengozzi Martins Ribeiro

Julistettiin Luxemburgissa 21 päivänä syyskuuta 2004.

H. Jung

kirjaaja

P. Lindh

jaoston puheenjohtaja